

Κοραή 4

Τόπος.

Αίθουσα βασανιστηρίων στο υπόγειο του κτηρίου – κολαστήριο των SS – επί της Κοραή 4.

Τα πρόσωπα.

Η. Κ.

Υψηλόβαθμο στέλεχος ναζιστικής οργάνωσης των αρχών του 21^{ου} αιώνα. Για τις ανάγκες του έργου: αξιωματικός και βασανιστής των SS.

Μαρδοχαίος Φριζής.

Ο πρώτος Έλληνας – και μάλιστα εβραϊκής καταγωγής – που σκοτώθηκε στον ελληνοϊταλικό πόλεμο. Για τις ανάγκες του έργου: επέζησε, πιάστηκε από τους SS και κρατείται στα υπόγεια του κτηρίου των SS της Κοραή 4.

Γερμανός στρατιώτης.

Το έργο (σε μία εικόνα).

Ανοιγμα αυλαίας.

Απόλυτο σκοτάδι και ησυχία για λίγα δευτερόλεπτα. Μετά, ξαφνικά, ανοίγει το φως. Σε ένα μικρό δωμάτιο, με μουχλιασμένους γυμνούς τοίχους, μία μεταλλική πόρτα, ένα τραπέζι με δυο καρέκλες στο κέντρο του, πάνω από το οποίο κρέμεται από το ταβάνι χαμηλά μία λάμπα (η οποία συνιστά τη μόνη πηγή φωτισμού) με έντονο φως, αλλά κατευθυνόμενο προς την επιφάνεια του τραπεζιού έτσι ώστε μετά από δύο μέτρα τα πράγματα να διακρίνονται οριακά, βρίσκονται δυο άντρες.

Ο ένας, με εμφανή τα σημάδια βασανισμού, φοράει στρατιωτική στολή, η οποία είναι σε κακή κατάσταση ξεκούμπωτη και σχισμένη μπροστά. Στο αριστερό μέρος της φέρει κεντημένο το ελληνικό εθνόσημο. Είναι δεμένος πισθάγκωνα και βρίσκεται καθισμένος στη μία καρέκλα – στην οποία είναι επίσης δεμένος – ακριβώς μπροστά στο τραπέζι με τη λάμπα να βρίσκεται πολύ κοντά στο πρόσωπό του. Το πρόσωπό του φωτίζεται πολύ έντονα και η θερμότητα της λάμπας σε συνδυασμό με το έντονο φως δείχνουν να επιβαρύνουν την άσχημη κατάσταση του.

Ο άλλος, αξιωματικός των SS, κάθεται, στην άλλη καρέκλα, αρχικά απέναντί του στο τραπέζι. Στο βλέμμα του διακρίνεις ένταση και μίσος που έρχεται σε αντίθεση με τον τρόπο που κάθεται, ο οποίος θα άρμοζε σε ήρεμο άνθρωπο.

Η. Κ.

(σηκώνεται ήρεμα, κατευθύνεται προς το Μαρδοχαίο. Τον χαστουκίζει δυνατά δυο φορές και του ξηλώνει με βία το ραμμένο εθνόσημο από τη στολή. Του απευθύνεται έντονα κρατώντας το εθνόσημο)

Αυτό γιατί το φοράς;

Μαρδοχαίος Φριζής.

(δεν απαντά και με δυσκολία γυρίζει το κεφάλι του μπροστά)

Η. Κ.

Είσαι έλληνας;

(πιο έντονα) Λέγε σκουλήκι, γιατί το φοράς; ...

(του ανοίγει με τα δυο χέρια με βία το στόμα) Αααα... Γλώσσα έχεις... Γιατί δε μιλάς, λοιπόν; Λέγε σκουλήκι, τι είσαι; Έλληνας; ...

(του αφήνει το στόμα και περιμένει λίγα δευτερόλεπτα) Όστε δε μιλάς...

(προχωράει ένα-δυο μέτρα, σταματά και γυρίζει) Φοβάμαι ότι εκμεταλλεύεσαι την καλοσύνη μου... Εγώ είχα κάθε διάθεση να σε βοηθήσω... Σε κατηγορούν ότι στον πόλεμο σκότωσες Ιταλούς στρατιώτες και πως πήγες να το σκάσεις στη Μέση Ανατολή. Δεν μας πολυνοιάζει για τους καλοπερασάκηδες τους Ιταλούς οπότε κάτι θα μπορούσα να κάνω...

(πονηρά) Αν μου έδινες και καμιά πληροφορία για χρυσό... Κάτι θα σου έδινά... Αλλά και τη ζωή σου... Λίγο το 'χεις;

(βηματίζει νευρικά. Σταματά, τον πλησιάζει πάλι και του ανοίγει το στόμα με τον ίδιο τρόπο. Του απευθύνεται με προσποιητή ευγένεια) Μήπως δεν τη χρειαζόσαι και θέλεις να σε βοηθήσω να απαλλαγείς;

(του αφήνει το στόμα και πλησιάζει το στόμα του προς το αφτί του Μαρδοχαίου)

(σιγανά) Μήπως θέλεις να φωνάξω και τον άλλο;

(για λίγα δευτερόλεπτα ησυχία και ξαφνικά ουρλιάζοντας δίπλα στο αφτί του)

Λέγεεεεε σκουλήκιuuuuuu!

Μαρδοχαίος Φριζής.

(τρομαγμένος από τη φωνή, τινάζεται προς τα πίσω και πέφτει)

Η. Κ.

Χα χα χα χα χα... Κοιτάξτε έναν Έλληνα;... Ηλίθιε! είσαι τυχερός που δεν έπεσες πάνω στο πόδι μου ...

(προς την μεταλλική πόρτα) Σκοπός!

Μπαίνει ένα γερμανός στρατιώτης. Χαιρετάει ναζιστικά.

Η. Κ.

Σήκωσέ τον!

Ο γερμανός στρατιώτης εκτελεί τη διαταγή και περιμένει ακίνητος.

Η. Κ.

Εντάξει. Φύγε!

Ο γερμανός στρατιώτης χαιρετάει ναζιστικά, φεύγει και κλείνει τη μεταλλική πόρτα.

Η. Κ.

Είσαι τυχερός! Σκουλήκι!

(κάθεται απέναντί του στο τραπέζι, κοιτάει το εθνόσημο που κρατάει και το πετάει μακριά) Σιγά τη φυλή! Αρβανιτοβλαχοσλάβοι και ποιος ξέρει τι άλλοι ανακατεμένοι με σκουλήκια όπως του λόγου σου είστε.

(ειρωνικά) Έλληνες!...

(με ένταση και έπαρση) Οι άξιοι Έλληνες είμαστε εμείς! Οι Άριοι! Οι φυσικοί κληρονόμοι του κόσμου ετούτου!

Μαρδοχαίος Φριζής.

(τον κοιτάζει κατάματα)

Η. Κ.

(τον πλησιάζει, γυρίζει προς το μέρος του την καρέκλα στην οποία κάθεται ο Μαρδοχαίος και με βία τού σπρώχνει το κεφάλι προς τα πίσω) Τολμάς και με κοιτάς στα μάτια!... Έναν αξιωματικό των ναζί!... Στα μάτια! ... Εσύ ένα σκουλήκι!...

(τον χαστουκίζει) Κοίτα καλά το δωμάτιο αυτό.

(του πιάνει το κεφάλι και το γυρίζει δεξιά αριστερά) Το βλέπεις! Δες το καλά!

(σαρκαστικά) Χα χα χα χα! Δες το καλά γιατί θα είναι το τελευταίο πράγμα που βλέπεις! Χα χα χα χα χα ...

(τον κοιτάζει κατάματα κρατώντας του σταθερά με τα χέρια του το κεφάλι του Μαρδοχαίου) Όχι δεν θα σε σκοτώσω... Εγώ θα το κάνω, αλλά όχι τώρα... Αργότερα... Και όχι γρήγορα...

(του αφήνει το κεφάλι, κάνει μερικά βήματα στο δωμάτιο μετά γυρίζει και του πιάνει πάλι το κεφάλι με τα δυο του χέρια) Αργά... Σιγά σιγά... Να σε βλέπω, μόνο να σε βλέπω να και να το απολαμβάνω... Όχι δε θα σε ακούω!... Θα φοράω ωτασπίδες... Τα αφτιά μου είναι ευαίσθητα και τα φιλάω για ευγενικούς ήχους.

(τον αφήνει, βηματίζει και του απευθύνεται πολύ σαρκαστικά) Μη φοβάσαι όμως... Θα φροντίσω να σε ακούει όλο το κτίριο... Χα χα χα χα χα... Συγγνώμη μόνο που να,

δε θα μπορούν να σε ακούνε έξω...

(σιγανά στο αφτί του) Βλέπεις το κτίριο έχει πολύ καλή ηχομόνωση... Χα χα χα...
(βγάζει ένα σουγιά από την τσέπη του και τον πλησιάζει προς το ένα μάτι του Μαρδοχαίου) Ίσως για τα αναϊδή σου μάτια, τώρα που το σκέφτομαι, να κάνω τη μισή δουλειά σήμερα... Να μην μας πέσουν όλα αύριο... Χα χα χα ...

Ο Η. Κ. πηγαίνει προς την άλλη πλευρά του τραπεζιού και μεταφέρει την καρέκλα μπροστά στην καρέκλα που κάθεται δεμένος ο Μαρδοχαίος. Κάθεται και βγάζει από την τσέπη του ένα μεταλλικό αντικείμενο στο οποίο αρχίζει και ακονίζει το σουγιά.

Η. Κ.

(με σαρκασμό) Να γίνει σωστά η δουλειά, ε;

(πονηρά με μαλακό τρόπο) Αν πάλι μου πεις για χρυσό... Εβραίος είσαι... Όλο και κάτι θα ξέρεις...

Τη στιγμή εκείνη με μια απελπισμένη κίνηση ο Μαρδοχαίος μαζεύει το σώμα του και καθώς ο Η. Κ. είναι κοντά του και ελαφρά σκυμμένος τινάζεται και κτυπά με το κεφάλι του το κεφάλι του άλλου. Ο Η. Κ. δεν προλαβαίνει να αντιδράσει και ζαλισμένος από το χτύπημα σηκώνεται, οπισθοχωρεί και πέφτει κάτω. Ο Μαρδοχαίος καταφέρνει με όση δύναμη του μπορούσε να βρει μέσα του να μην πέσει.

Μαρδοχαίος Φριζής.

(εξαντλημένος με τρεμάμενη αλλά δυνατή φωνή στα όρια της εξάντλησης) Εδώ γεννήθηκα!... Σε αυτά τα χώματα!... Ακούς!... Σε αυτά τα χώματα. Αυτά που γέννησαν τη δημοκρατία!... Τη δημοκρατία που αξίζει η ίδια σε όλους!... Τι ξέρεις όμως εσύ κάθαρχα από δημοκρατία! Εδώ!... Σε αυτά τα χώματα!... Μια χούφτα από δαύτα ανήκει σε όλους και πάλι απείραχτα θα μείνουν!... Αυτά τα χώματα!... Αλλού είναι κόκκινα αλλού είναι άσπρα αλλού ... *(κομπιάζει λίγο)* ... Αλλού βγάζουν σταφύλι, αλλού φασόλια και παντού ελιές.

(με ένταση αλλά τρεμάμενος) Ελιές! Ακούς κάθαρχα! Ελιές!

Με όση δύναμη τού απέμεινε σπάει τα δεσμά του, ορμάει στον πεσμένο στο έδαφος και ανίκανο να αντιδράσει Η. Κ., τον αρπάζει από το λαιμό και τον πνίγει...

Μαρδοχαίος Φριζής.

(...σηκώνεται προχωράει ένα δυο βήματα, στρέφεται προς το κοινό και μη έχοντας άλλες δυνάμεις γονατίζει και ψελλίζει ικετευτικά πριν λιποθυμήσει)

Ελιές! Με ακούτε! Ε λ ι έ ς! Μη τις προδώσετε! Π ο τ έ!

Αυλαία.